GAMLA MRS. DERRY.

Af Winnifred Graham.

Man hade vidtagit stora förberedelser på Gastonbury för mottagande af sir Ralphs unga hustru, den andra lady Boughton. Det är nyårsafton en väl vald tid för inträdandet i ett nytt lif.

Himlen var barmhärtig mot alla vidtagna anstalter. Det var månsken, kallt, klart månsken, och grenarna på de aflöfvade träden kring slottet voro som öfversållade med ett diamantlager af rimfrost.

Det blef sent, innan det nygifta gifta paret anlände. De återvände från sin bröllopsresa, och den unga frun kom för första gången till det gamla slottet med dess vidberömda skogar, vackra omgifningar och oräkneliga skatter och härligheter.

Sir Ralph hade icke sparat något för att göra sin bruds mottagande så festligt som möjligt. Trots vintern skulle allt stråla i ljus och färger som om sommaren, just årets sista afton föreföll honom passande att frambringa den effekt han önskade. Det var icke många, som stannat hemma på godset denna afton. Unga och gamla hade samlats för att få se en glimt af mottagandet, hvilket tycktes skola bli något enastående, något man ännu aldrig sett maken till.

Folk kom från när och fjärran, och de blefvo icke besvikna; illuminationen öfver skog, äng och mosse erbjöd ett ljushaf, som hänryckte alla.

Från ett af de öfversta fönstren i den historiska byggnaden tittade ett litet gladt barnansikte ned på de många kulörta lyktorna och de lysande, präktiga inskriptionerna.

— Min nya mamma kommer att tro, att hon kommer rakt in i ett sagoland, sade han till brandfröken. — När vagnen kör in, kommer den att omgifves af fackelbärare — åh, det kommer att likna en saga om Aladdin! Jag tror min nya mamma liknar en drottning — tror du inte? Pappa är så stolt öfver henne.

— Hm, sade miss James litet föraktligt, — vackert är det naturligtvis, men litet öfverflödigt allt detta slöseri med dekorationer, tycker jag, då det ändå inte är något parti!

Damen höll på att taga en skiss af den andra slottsflygeln med den stora terrassen, som upplystes af tusentals röda, gula och gröna lyktor, hvilka liknade rubiner, topaser och smaragder, medan sjön bakom lyste i månskenet som flytande silfver.

— Dessutom är vinterilluminationen alls inte på sin plats, tillade hon med en liten rysning, som betecknade, hur kallt hon fann det.

Den lille ljuslockige gossen började, under det att han tryckte sin kind mot fönstret, att förklara saken på sitt sätt.

— Mamma är ett parti, sade han, — om jag bara visste, hvem hon liknade. Jag har alltid önskat mig en moder som alla andra gossar! Om pappa inte gift sig utomlands, skulle jag varit med på bröllopet. Jag tänker mig, att pappa önskar, att hon skall glömma, att det är vinter — och därför ställer han till sommarfest, tror du inte? När vagnen synes, skall jag gå ut på trappan och säga: "Välkommen hem", så högt jag kan.

Hans ögon lyste af glädje, och han var helt varm om kinderna af idel förtjusning.

Han visste, att vagnen måste hafva lämnat stationen nu, och han följde den i tankarna längs den slingrande vägen, till det ställe, där den vek af in i den stora parken. Det kunde icke dröja så länge, förrän den var framme.

Ändtligen utstötte den lille ifrige gossen ett rop af förtjusning, han hade fått syn på två rader lysande röda facklor, och han visste, att det var fackelbärarna, som åtföljde den nya härskarinnans vagn.

— Nu går jag ned, ropade han och dansade förbi miss James, som följde efter med hans ytterkläder, under det att hon mumlade något om "dumheter" och "effektsökeri".

Den unga frun såg nyfiket ut genom vagnsfönstern, då gallerporten till parken öppnade sig för henne och hon bakom fackelbärarna skymtade en massa människor, som voro till hälften dolda i skuggan af backarna och hvilkas dånande hurrarop tycktes komma från en osynlig värld. Först då vagnen rullade fram mot hufvudtrappan till det upplysta palatset, aflöstes larmet af en högtidlig tystnad.

Ända från början hade förlofning och äktenskap för henne varit en oaflåtlig parad. Hon hade drömt om kärlek och ömhet, då hon var helt ung, hon hade längtat efter ett lif, där detta fanns, men hon hade i stället fått ett lif fullt af pomp och ståt, af storhet och rikedom, och hon hade hunnit att skaffa sig en hel skara fiender bland dem, som afundades henne denna lycka.

Constance hade aldrig försökt vinna sir. Ralphs kärlek, men kanske var det just denna hennes tillbakadragenhet och köld, som mycket bidragit till att han önskade göra henne till sin. Hon betraktade nästan sig själf som en handelsvara, hvilken sålts till honom som den högst bjudande.

Denna "hemkomst" stod närmast för henne som en underlig, främmande dröm. Han försökte tydligen att vinna hennes kärlek med konstgrepp och bländverk. Han kände blott ljudet af den trumma, som röres på mammons stora världsteater, och förbisåg, att det är andra strängar, som skola röras för att frambringa toner, hvilka väcka ömhet och sann kärlek.

Det var tårar i hennes ögon, när hon såg de juvelgnistrande träden och facklorna visade henne den första skymten af den höga byggnad, som skulle blifva hennes framtida hem.

När vagnen närmade sig slottet, stego hundratals raketer upp mot himlen, bildande en lysande båge mot den mörka natthimmeln och sändande ett silfverregn ned öfver Gastonbury. Det lysande regnet dog hän så småningom, liksom året, hvilket nu höll på att gå till hvila denna natt. Men under ett ögonblick framtrollade det klara ljuset ett bländande sken öfver de bladlösa träden rundt omkring slottet, facborta, och midt i den tystnad, so kelbärarnas facklor bildade en lysande mur ett stycke längre borta, och midt i den tystnad, som nu härskade, ljöd klangen från bykyrkans klockor klart och melodiöst mot den unga slottsfrun Constance kände sig yr och förvirrad af all denna glans, alla dessa ljus, alla dessa människor; trött, som hon var efter den långa, ansträngande resan, verkade detta nästan bedöfvande på henne.

Då märkte hon, att någon fattat hennes hand och höll den fast. Små varma händer tryckte den, ett litet älskligt, blossande ansikte räcktes upp mot henne för att mottaga en kyss, och en klar barnröst hälsade henne med det underbara ordet: "m o d e r!"

Den nyfikna mängdens välkomstrop under de flammande facklorna föreföllo henne så obetydliga och menningslösa mot denna lilla milda, mänskliga röst. Det fanns någon här, som gladdes åt henne—icke därför att hon var årets mest firade skönhet, — icke därför att hon var rik och beundrad,—utan just därför att hon var "m o d e r", och han den lille lycklige gossen, trodde så fullt och fast på hennes värdighet till detta namn.

— Det är Freddy, sade hennes man, — jag har länge lofvat honom, att jag skulle komma hem nyårsafton.

Freddy stod med den ena handen i hennes och den andra i sin faders. Hon började redan få en svag förnimmelse af, att denne lille vackre gosse omedvetet skulle försöka att närma henne och hennes man till hvarandra. Han förde henne in i hallen som var förvandlad till en löfsal af chrysantemum och jättpalmer. Men hon såg hvarken på blommorna eller på marmorpelarna, men desto mera in i de klara, tillitsfulla ögonen, som blickade upp till henne med en så ärlig beundrande förtjusning.

Han lämnade sin fader för att följa henne upp på hennes rum, henne, som för hans barnsliga fantasi var det förkroppsligade idealet af det nya året som nu skulle börja. Men han hade något på hjärtat, den lille gossen, eljest hade nog fadern varit den, som han följt. Freddys lyckliga ansikte hade mörknat något, då han hörde sin fader säga till sin hustru: "Kasta en hemdräkt om dig, käraste, och låt oss äta så fort som möjligt."

— Moder hviskade han på sitt mest inställsamma sätt, — skulle du inte kunna behålla din hatt och kappa på en stund ännu?

— Hvarför det, Freddy? frågade hon och drog den lille närmare sig.

— Jo, ser du, jag sade till mrs Derry, att du kanske ville komma och se om henne. Jag lofvade att fråga dig. Hon ville så gärna träffa dig i kväll, emedan hon är rädd, att hon icke lefver till i morgon. Hon säger, att hon dör med det gamla året men hon skulle försöka att lefva, till du kom.

— Hvem är mrs Derry och hvarför önskar hon att träffa mig? frågade lady Boughton.

— De kalla henne mrs Derry, men det är bara för respektens skull, förstår du nog. Hon har aldrig varit gift, och hon är myc ket gammal nu. Hon skötte pappa, då han var en liten gosse, och hon bor i en liten lustig hydda ett stycke nere i dalen. Vi behöfva inte en timme att springa dit ned, du och jag. Hon ville låta lampan brinna i sitt fönster, tills klockan var tolf. Jag går och hälsar på henne hvarje dag, och vi hafva talat så mycket om dig. Det är mycket roligare att tala med henne än med miss James, och hon förstår allting. Men hennes röst är så svag nu, liksom en hviskning. Hon får ej heller tala så mycket, för då blir hon trött. Hon var så ledsen i morse, stackars mrs Derry. Hon ville visst gärna hafva sett alla lyktorna och allt fyrverkeriet. Hon kan komma ihåg, då min farmor höll sitt intåg här efter sitt bröllop. Det var på sommaren, och folk gick framför vagnen och strödde blommor.

Gossen tog den lilla pälskragen, som glidit ned från Constances axlar, och steg upp på en stol för att lägga den om henne igen.

— Du går med, inte sant? frågade han bönfallande, — vi kunna taga den kortaste vägen öfver floden, den är tillfrusen, så att jag tror nästan den bär oss, om vi gå öfver den.

Lady Boughton kände stor lust att säga ja, en stunds frihet och litet motion tilltalade henne. Hon var trött af, att hvar dag och hvar timme blifva buren på händerna, uppassad och uppvaktad, trött af den enformiga jakten efter nöjen — hon ville så gärna gå med denne lille gosse ut i den klara nattluften, springa med honom genom den tysta trädgården, längs den frusna floden och bringa en sista stråle af glädje till det svagt flämtande lifvet i den lilla kojan. Barnets oegennyttiga bön för en annan tilltalade henne.

Det föreöll henne, som om hon i Freddy hade funnit något hon saknat eller möjligtvis hade förbisett hos hans fader.

— Ja, svarade hon hastigt — jag vill gå med.

Hon gick mot dörren. Freddy öppnade den med ett varmt "tack moder" — och såg sin fader stå utaför.

Canstance berättade hastigt för sin man om gossens löfte till den gamla kvinnan.

Faderns ansikte förmörkades, och han vände sig mot Freddy.

— Hädaneifter, sade han, — vill du kanske vara så snäll och rådfråga oss, innan du aflägger dina löften! Ditt förslag är meningslöst. Gamla Derry är en god själ, men en af dem, som göra väsen för ingenting. Jag tvifla inte ett ögonblick på, att hon lefver både till i morgon och öfvermorgon. — Min kära vän, härvid vände han sig till sin hustru — jag kan rakt inte tillåta, att du tröttar dig själf på detta sätt efter den långa resan. Dessutom är jag onekligen hungrig och skulle gärna vilja äta. Du kan ju stanna uppe, Freddy, och komma med till bords. Vi vilja hälsa det nya året välkommet tillsamman. Skynda dig nu och låt oss slippa höra talas mera om dumheten att gå till mrs Derry nu.

Constance, som icke tyckte om att uppträda mot sin man till förmån för barnet, lät bedröfvad Freddy gå och kastade den mjuka, hvita tedräkten om sig, som hennes kammarjungfru packat upp.

Freddy var mycket nedstämd, då han lämnade fadern. Det var tungt för honom att släppa hoppet nu, då han varit så nära däran att kunna hålla sitt löfte till den döende. Han kände att han icke kunde gå tillbaka till miss James nu, och han gick tyst genom den långa korridoren med sitt lockiga hufvud nedböjdt i djup, barnslig sorg.

"Nu kommer hon att tro, att jag glömt henne," mumlade han, "kanske säger hon: fyrverkeriet och de kulörta lyktorna hafva kommit honom att glömma mig. Men hon vet ju inte, att vi inte komma. Hon ligger nog och tittar mot dörren och väntar och väntar, och vid hvarje ljud far hon upp och frågar: "är det du, Freddy'?"

Han tyckte sig höra hennes tunga suck och sakta gråt när hon sjönk tillbaka mot knddarna; det föreföll honom så grymt, så grymt; hans ömma barnahjärta kunde icke fatta, att man kunde göra andra en så stor sorg.

"Hvarför skall hon ligga där och vänta så länge?" tänkte han vidare, "det är bättre, att jag går ned och säger henne, att vi inte komma, så kan hon släcka sin lampa och rulla ned gardinen — det är synd att inte göra det för henne!" Hon skulle nog också bli glad att höra, att han icke glömt henne och att hans nya moder gärna skulle hafva kommit.

Möjligtvis skulle mrs Derry försöka lefva till i morgon, när hon hörde att den nya frun var så söt och rar som prinsessan i en fesaga? Denna tanke grep honom. Han kunde icke motså den ädla natur, den lust att göra något godt för andra, som änglarna hade begåfvat honom med från födelsen. Äfven om han måste afstå från de nöjen han gladt sig så mycket åt i afton, så kom mrs Derry nog till att sofva — och det vägde mer än nog upp mot allt det andra.

*

— Hvar är master Freddy? Jag sade till honom, att han skulle komma ned till oss.

Det var till betjänten, som höll på att lämna matsalen, som sir Ralph talade. Men hade satt fram ett kuvert till master Freddy till desserten, och hans nya moder hade flyttat det till sin sida; nu satt hon och väntade ifrigt på den lille gossen, som redan vunnit hennes hjärta.

Betjänten förklarade, att han strax skulle skicka bud upp, master Freddy var säkert hos miss James. Den unga, hvitklädda frun satt och lyssnade, men intet ljud af små fötter nådde hennes öra. En stund därefter visade sig den gamle trotjänaren igen. Han såg helt bekymrad ut.

— Miss James, sade han, — hade tänkt, att master Freddy stannat hos herrskapet, hon hade icke sett honom efter ankomsten. Då hon hörde, att han icke var i matsalen, hade hon sökt hela huset rundt men unge herrn stod ingenstädes att finna.

Lady Boughton steg upp.

— Han har gått till mrs Derry, säkert har han det, sade hon med öfvertygelse, — såg du inte, hur bedröfvad han såg ut, Ralph, hur hans små läppar skälfde? Jag trodde han skulle börjat gråta. Han sade, att han ville visa mig vägen öfver floden, han trodde, att den skulle bära oss. Om — om något skulle hafva händt honom —

Hon afbröt sig och såg under andlös tystnad på sin man. För första gången såg hon honom in i ögonen som om hon ville läsa i hans själ.

— Jag måste gå ned och se, om han är hos gamla Derry.

Sir Ralphs röst darrade af fruktan; han tänkte på floden med sitt tunna istäcke.

— Jag går med — fort, min kappa!

Insvept i en lång pälskappa följde Constance sin man ned genom trädgården. De sade icke många ord, båda kände, hvilken tanke, som behärskade den andre. De gingo hand i hand liksom två barn, och det var, som om deras hjärtan klappat i takt af samma ångest.

De hunno floden, men måste gå omvägen öfver bron, emedan isen var sönder på många ställen, och man såg det mörka, brusande vattnet.

— Där ser jag ett ljus mellan träden, mrs Derry hade sagt att hon skulle låta sin lampa brinna till klockan tolf, sade Constance.

Sir Ralph dröjde. Hans hustru kände sin hand pressas af hans — men blott ett ögonblick, så öppnade han dörren till kojan och trädde raskt in. Freddys klara röst hördes tydligt i det lilla rummet.

— Ja, sade han, — hon är så vacker, ännu vackrare än Maria af Skottland på den stora taflan i salen.

De båda, som lyssnade, sågo på hvarandra. Sir Ralph trädde tillbaka.

— Gå du in sade han mildt.

Det svaga prasslet af Constances klädning förrådde hennes närvaro. Mrs Derry såg förvånad upp. För hennes svaga syn föreföll den unga kvinnan som en ljusets ängel. Hon såg en mörk kappa glida ned och en hvit gestalt komma fram emot sig. Freddy utstötte en liten suck af lättnad. Han räckte ut sin hand och drog sin moder närmare den gamla kvinnan.

— Ser du, hon kom ändå, sade han till den gamla, — hon kom ändå, jag är glad öfver det!

Mrs Derry smålog och gjorde ett försök att tala. Constance lutade sig öfver henne och sade mildt:

— Försök inte att tala, jag vet, att ni är mycket sjuk.

Men mrs Derry måste tala, det var ett budskap hon måste bringa, några ord hon kände som sin plikt att bringa öfver sina snart förstummade läppar.

— Lady, hviskade hon — blif inte sådan som de andra — låt varna er af deras —

Constance sköt barnet åt sidan och knäböjde vid den gamlas läger.

—Hvad menar ni, frågade hon, — säg mig det, om ni kan.

Den gamla kvinnan riktade sina halfbrustna ögon mot henne.

— De voro alla k a l l a, k a l l a mot sin man Boughtonfrurarna! Det var en familjesak att välja istappar i stället för kvinnor. Så försökte de att töa upp dem, men förgäfves. De stackars herrarna hade icke rätta greppet på det, som man säger.

Hon skrattade med ett underligt feberskratt, under det att tårarna samtidigt strömmade nedför hennes kinder.

— K a l l a f r u a r! K a l l a f r u a r! D e t ä r h u s e t B o u g h t o n s ö d e — d e s s ö d e. —

Hon föll tillbaka mot kuddarna och insomnade ett ögonblick därefter lugnt och stilla.

Det susade och brusade för Constances öron under det att hon gick emot dörren; den döendes ord hade bränt sig in i hennes hjärna. Hon var anklagad genom den varning hon fått, men den hade kommit i rätt tid — d e n d ö e n d e h a d e i c k e t a l a t f ö r s e n t.

Klockan blef tolf. Det gamla året var slut, och nyårsklockorna ringde. Constance stod vid det stora bågfönstret och lyssnade. Freddy satt i fönsterkarmen, omslingrad af hennes arm, och hennes kind hvilade mot sir Ralphs.

Han hade aldrig sett sin unga hustru i en så mild, vek sinnesstämning, en så blid och öm stämning, att den framkallade allt det varma och goda, som fanns i hans egen slutna natur.

— Hvad klockorna ringa vackert, sade barnet — jag skulle önska jag kunde se det nya året. Hur ser det ut, månne?

— Pappa och jag hafva sett det i natt, sade Constance med ett lyckligt leende. — Det är en liten gosse med vingar, båge och pilar. Vi känna honom, inte sant, Ralph?

Hennes man blickade förtjust och förvånad på henne. Därpå lutade han sig ned och kysste hennes läppar midt öfver Freddys lockiga hufvud.

— D e t g ö r a v i, m i n ä i s k a d e, sade han.

Staten Ohio, Staden Toledo, } ss
Lucas County.

Frank J. Cheney svär att han är den äldre delegaren i firman F. J. Cheney & Co., som har affär i staden Toledo, nämnda county och stat, och att samma firma vill betala en summe af **hundrade dollars** för hvart enda fall af katarrh som icke kan botas vid bruket af Hall's Catarrh Cure.

Frank J. Cheney.

Bevittnat för mig och underskrivit i min närvaro den 6te December 1886.

Seal. A. W. Gleason,
Notarius Publicus.

Hall's Catarrh Cure tages invärtes och verkar direkt på blodet och slemhinnorna i systemet. Skrif efter intyg, gratis.

F. J. Cheney & Co., Toledo, O.

Säljes hos alla apotekare, 75c.

Hall's Family Pills äro de bästa.

VÅR, SOMMAR OCH HÖST.

Af Folke Lundberg.

Var det staren, som hvisslade däruppe, eller "kattungarne" på pil och sälg, eller den öppna strimman i sjön, som sade mig, att nu kommer hon snart, kommer som en ung, vän kvinna, kommer med lärkor i sky och blommor i skog och på äng. Hon det ljufvaste och vänaste, som finnes på jorden: Våren!

Skogen står och drömmer, den drömmer om ett underligt ljud, den hörde högt uppe i luften: det var de första vildgässen som sträckte mot norden, träden vaknade, och ruskade af sig snön, det kändes så underligt på stam och gren, vindarne susade så lätta och friska genom grenarne, himlen var blå, lärkorna sjöngo i skyn, isarna brusto, och de första små vårböljorna glittrade i solen. Sedan blef marken hvit af sippor, se'n kommo alla småfåglar, det blef ett ropande och svarande i skogen, man hade så brådt att sätta bo i vårens ljusa kväll. Och trasten slog, och göken gol. Allt vaknade till lif vid solens eldkyss. Alla krafter sjödo, allt var lif, jubel och berusning, skogen stod brud i sin nya, ljusa slöja.

Och skogen drömde vidare om människorna, om glada skratt och ömma blickar, om vackra ord och löften och eder.....

Med hvilken berusning såg jag ej våren komma. Hur gladt och ljust låg ej lifvet framför mig. Men allt kan förstöras, som rosenknoppen af frostnatten, som sådden af slagrägnet.

Det var för många år sedan, en sådan där härlig vårkväll, då man söker sig ut i naturen för att njuta dess tjusning af jublande lif och sjudande kraft. Det var då, som jag sade henne min kärlek, min stora, varma kärlek. Det var då, som jag för första gången slöt henne i min famn och tryckte den första, glödande kyssen på hennes läppar.

Dagarne gingo, jag lefde mitt lif i ostörd lycka, och så kom dagen, då hon skulle resa. Resa till Italien, hennes drömmars land. Och hon reste!

Hur odrägligt tycktes mig icke lifvet, huru tomt och glädjelöst utan henne. Jag längtade efter hennes bref, som den törstige efter vatten, som den hungrige efter mat. Och de kommo, de första små ljufva brefven. De doftade kärlek, de doftade poesi.

Sommaren gick och hon skulle snart komma hem, hem till Sverige, till dess underbart vackra höst. Men hon kom ej.

Jag väntade länge och otåligt efter underrättelsen om när och hvar jag skulle möta henne. Jag skref bref på bref, men intet svar. Jag tänkte, att hon möjligtvis rest till en annan plats och ej fått mina bref. Men hon kunde väl ha skrifvit till mig! Jag gjorde mig möjliga och omöjliga föreställningar, ty jag saknade henne hvarje minut, min lilla ljusa ängel.

"Hon är sjuk", denna tanke slog mig, och mitt antagande blef en hemsk verklighet. Hon var sjuk.

En morgon kom ett litet bref från henne, skrifvet med blyerts. Hon låg sjuk, bara en förkylning och jag ej skulle vara orolig.

Men ändå kände jag, som vore detta det sista minnet, de sista ord, jag skulle få af henne. I hela det lilla brefvet låg en osynlig ton af sorg, djup och smärtsam sorg. I hennes förhoppningsfulla ord låg afsked, i hennes hälsning afsked. Och mellan raderna tyckte jag mig märka: "Farväl! Tack för den tid som varit. Farväl!"

Jag sände en hälsning till henne med en bundt doftande violer, hennes älsklingsblommor.

Så kom slaget.

När jag, som vanligt, ögnade igenom morgontidningarne fastnade mina ögon vid en notis. Jag stod stel, slagen af skräck, förfäran. Hon var död! Död för mig och Sverige. Det kändes, som slet en blodtörstig hund mitt hjärta ur kroppen, jag föll i gråt, gråt som ett barn, som mistat sin mor. Gråt öfver henne, mitt ljus och mitt hopp.

Så kom min kärleks stora lycka med den ljufva våren, så blomstrade den med sommaren, så dog den med hösten. — — — —

Det ena gula bladet faller efter det andra, så tyst, så stilla som tårar på en älskad graf.

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL: 1sta Afd.: Inledning—Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konserverug af ägg — Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar.

2dra Afd.: Ankor — Ankskötsel — Gäss—Gässkötseln—Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,

720-724 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ett kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesministern.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tilgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.